

ogsaa vil indrømme mig, at Udarbejdelsen af Planer til Jurisdiktionsinddelinger er et meget vanskeligt og intrikat Spørgsmaal, som man ganske naturligt nødig vil indpaa, før man nogenlunde har paa det rene, hvilket System der skal anvendes, idet Inddelingen maa ganske afhænge af og blive væsentlig forskellig, enten det ene eller det andet System kommer til Udførelse. Men saa meget tror jeg dog, at man paa Forhaand kan sige sig selv, at Udgifterne ville blive større, jo flere Dommere der er, og navnlig er der et Punkt, hvor det er givet, det er i Henseende til Pensionsspørgsmaalet.

Lige over for hele den Række Ændringsforslag, som staar i Forbindelse med Ændringsforslag under Nr. 143, kan der vel være enkelte Punkter, hvor jeg kunde sætte Pris paa en noget anden Affattelse end den, Ændringerne have faaet. Men jeg skal ikke ved denne Lejlighed komme dybere ind derpaa, idet jeg skal forbeholde mig under Lovforslagets senere Behandling nærmere at stille og motivere eventuelle Ændringsforslag. Jeg skal kun nævne et enkelt Punkt allerede nu, Ændringsforslag Nr. 164, der gaar ud paa, at den Frist, som et Retskontor har til at udfærdige Panteattester i Anledning af forestaaende Tvangsauktioner, skulde forlænges fra Forslagets 7 Dage til 14 Dage. Jeg vil blot nævne, at dette er sikkert overflødig, og at det næppe kan være rigtigt, naar der i Betænkningen tales om, at en Frist af 7 Dage vilde i Virkeligheden gøre Lovforslaget til et dødt Bogstav paa dette Punkt. Jeg skal nemlig henviser til, at efter den nuværende Auktionslov er Fristen ansat til 5 Dage, har altsaa været 5 Dage i over 10 Aar, uden at man dog vist nok tør sige, at denne 5-Dages Frist er bleven et dødt Bogstav. Jeg føler mig forvisset om, at i alle Tilfælde, hvor der er bleven forlangt en saadan Panteattest, er den ogsaa bleven ekspederet i 5 Dage. Og netop, hvor det gælder om Auktioner — der jo netop efter moderne Begreb i Modsætning til tidligere gerne skulde fremmes hurtigt — tror jeg, at man ikke skal gøre noget for at forlænge Fristen. Men det er jo et ganske underordnet Punkt, som jeg tilligemed andre mindre væsentlige Punkter forbeholder mig at komme tilbage til, for saa vidt Ændringsforslag under Nr. 143 skulde blive vedtaget.

Ordføreren (Nellemann): Ja, denne Sag har jo baade ved 1ste Behandling i sidste Sam-

ling og nu været drøftet udførlig, saa der er ikke meget tilbage for mig at bemærke. Jeg vil dog blot i Anledning af den højtærede Ministers Bemærkninger til, hvad jeg sagde før, at det ikke vilde være skadeligt, men snarere gavnligt for Dommernes juridiske Uddannelse, at de ogsaa havde Lejlighed til at befatte sig med de Forretninger, som vi her tale om, bemærke, at om de end overlade dem til deres Fuldmægtige, gaar jeg dog ud fra, at saa snart der indtræder vigtigere eller vanskeligere Spørgsmaal under disse Forretninger, raadfører Fuldmægtigen sig med sin Principal, saaledes at denne altsaa derigennem kommer til at medvirke og gøre sin Indflydelse gældende paa alle de Punkter, hvor der kan være mere at iagttage, end hvad der falder ind under det rent rutinemæssige. — Det af den højtærede Minister nævnte Moment, at man ved Folketingets Forslag undgaar det uheldige Tilfælde, at en Mand, som har med Fuldmægtigen at bestille i private Forretninger, senere kunde komme til at staa over for paagældende som Dommer i kriminelle Sager, tænker jeg mig, at det ikke faar noget videre at betyde i den kriminelle Retspleje. Thi naar Dømmerne ikke længere ere Politimestre, men gaa over til at være rene Dommere, forudsætter jeg ogsaa, at de i det væsentlige ville udføre de til den kriminelle Retspleje hørende Forretninger selv, saaledes at de ikke overlade den Slags Ting til Fuldmægtigen. Det staar derfor for mig saaledes, at der ikke paa dette Punkt vil være nogen større Betænkelse ved den af os og af Kommissionen foreslaaede Ordning end den, som Lovforslaget har.

Hvad angaar de mindre Punkter, som den højtærede Justitsminister omtalte, da tror jeg, at vi med stor Lethed ville kunne blive enige om dem. Jeg er jo ikke selv saa meget inde i den Slags praktiske Ting, at jeg egentlig har kunnet gøre nogen selvstændig Mening gældende paa dette Gebet, det er fra andre Sider af Udvalget, at man har ment, at en Frist af 7 Dage til Udfærdigelsen af Panteattest var for kort, men dersom man virkelig mener, at en kortere Frist kan overholdes, har jeg ikke det mindste imod det. Med Hensyn til saadanne mindre Punkter tror jeg, at vi vistnok med Lethed ville kunne blive enige. Jeg skal derfor ikke opholde mig videre ved dette Forslag, da jeg betragter Sagen som temmelig uddebateret.

Justitsministeren (Alberti): Det var et Ord af den ærede Ordfører, som foran-